

ἀνήγγελλε τὸ τέρμα τῆς ἡμέρας καὶ ἐκάλει τοὺς πατέρας εἰς τὴν προ-
 σευχὴν. Καὶ ἐκείνοι μὲν μένοντες μακρὰν τοῦ θορύβου, ἐξηκολούθουν τὸν
 ἥρεμον καὶ γαλήνιον αὐτὸν βίον, ἡμεῖς δὲ ὠδεύομεν πρὸς τὴν τύρβην.
 Ἐφ' ὅσον προεχωροῦμεν τὰ γραφικὰ τοπεῖα ἐν πρὸς ἐν ἐξηφανίζονται
 πρὸ τῆς εἰσόδου δὲ τῆς πόλεως τὰ πάντα διελύθησαν, ὡς θελκτικὴ
 ὀπτασία, ἧς μόνη ὑπελήφθη τὸ γλυκὺ ἐκεῖνο αἴσθημα ὅπερ καλοῦσιν
 ἀνάμνησιν.

Νοέμβριος 1885

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΑ ΖΑΡΚΟΥ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΟΛΩΜΟΝ

Τόσω σὲ νιώθω μέσα 'ς τὴν καρδιά μου,
 Ποῦ τόρα τρέμω μήπως καὶ σὲ χάσω,
 'Σ τοὺς κρύους μου τοὺς στίχους, παιχτὰ μου,
 'Απ' τὰ ζεστά φιλιὰ σου ἂν σ' ἀνεῶσω.

Βαθειά κι' ἐσὺ μέσα 'ς τὸ νοῦ κλεισμένη,
 'Ενιώθεις τὴν ιδέα, λάμψι θεία,
 Καὶ κύτταζες μὲ στίχους καμωμένη,
 Γιὰ νὰ τῆς εὐρῆς ἄξια κατοικία.

Μὰ μέσα σου ἐξύπνα ἔαφνικὰ
 'Ἡ φαντασία, δύναμι γεμάτη,
 Κι' ἐ,τ' ἐχτιζες ἐσὺ πονετικά,
 Τὸ γκρέμιζε 'σὰ χάρτινο παλάτι.

Γιατί γιὰ τὴν ιδέα, λάμψι θεία,
 Δὲν ἔφταναν τῶν στίχων Σου τὰ κάλλη,
 Καὶ ἦτον ἡ 'δική σου φαντασία
 Παράξενη, ἀνυπότακτη, μεγάλῃ.

Γι' αὐτὸ 'ς τῶν τραγουδιῶν σου τὸ βιβλίον,
 Ἄτελιῶτους, σὲ καταχνιὰ κρυμμένους,
 Ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἓνα ἓνα, δύο δύο,
 Ἄφισες τόσους στίχους ζηλευμένους.

Στίχους, σὸν περιστέρια δίχως ταῖρι,
 Στίχους, ταιράκια μὰ χωρὶς φωλιά,
 Στίχους, 'σὰ ρόδου φύλλα ποῦ τὰ γέρι
 Τὰ σκόρπισεν ἀπ' τὴν τριανταφυλλιά.

... Στῆς θάλασσας ἀπάνου τὰ νερά
 Ἐνας τεχνίτης μὲ μυαλὸ καὶ γνῶσι
 Βαρὺν ἀγῶνα εἶχε μὴ φορὰ
 Παλάτι ἑακουστὸ νὰ θεμελιώσῃ

Τὸ ἑακουστὸ παλάτι τὴν ἡμέρα
 Ἐπὶ τὸ πέλαγος χτιστὸ θαμποβλοῦσε·
 Ἄλλ' ἄγρια, γοργή σὸν τὸν ἀγέρα
 Τὴ νύχτα μι' ἀνεράϊδα τὸ χαλοῦσε.

Ὅμως νικᾷ ὡς τὸ τέλος ὁ τεχνίτης,
 Τὸ θαῦμά του ριζώνει μέσ' τὸ κύμα·
 — Ἐσὺ, πρὶν νὰ νικήσῃς τὴν ὀρμὴ τῆς,
 Ἡ ἀνεράϊδα ε' ἔβαλε 'ς τὸ μνημό!

1885.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΑΛΑΜΑΣ.

